

ASIER MENDIZABAL: SINFINES

Inauguració: Divendres 12 de novembre, 2021. Exposició fins el 29.01.2022.

De dimarts a divendres d'11h a 19h. Dissabte d'11h a 15h.

La quarta exposició d'Asier Mendizabal a ProjecteSD, *Sinfines*, agrupa un conjunt de nous treballs en els quals l'ambigua relació entre fragment i totalitat, fons i figura, recurrents en l'obra de Mendizabal són revisats a partir d'una nova aproximació.

Hi ha un motiu recurrent a la mostra: el de la corba que representa en matemàtica i en estadística a la funció exponencial i que s'ha convertit en ideograma omnipresent amb el qual representar el creixement accelerat, l'acceleració mateixa. En paraules de l'artista: *La imatge estadística sembla haver emplenat el buit que la imatge mítica o la imatge artística hauria d'haver proposat pel present històric en què vivim i que es caracteritza per corrents narratius d'acceleració explosiva. La idea de la fi del món, de la fi de la nostra realitat, ha estat sempre lligada a una sensació d'acceleració vertiginosa. La Sibila Tiburtina, en la seva predicció de la destrucció de l'Imperi romà, ja vaticinava "i els anys s'escurçaran a mesos i els mesos a setmanes i les setmanes a dies i els dies a hores". Aquesta idea de l'acceleració explosiva (i l'explosió no és sinó un cas particular d'acceleració extrema) apareix en totes les narracions més urgents del nostre present com un present apocalíptic. Des de l'acumulació exponencial d'emissions de carboni, o d'augment de temperatures globals, fins a la prolongació d'una pandèmia, passant per la clàssica por Malthusiana al creixement poblacional o el desenvolupament en capacitat d'Intel·ligència Artificial. El que em crida l'atenció és que el model gràfic amb què es visualitza i divulga aquesta idea d'acceleració és el d'una línia que uneix punts concrets avançant sobre un eix temporal. Una idea lineal de progrés i de la història que suposa en si mateixa certa limitació. Aquesta correspondència entre el signe estadístic i la idea de progrés lineal m'han tingut ocupar en els últims mesos. M'ha cridat l'atenció que davant l'absència d'una imatge simbòlica amb la qual reconciliar-nos amb un món que no arribàvem a entendre, ha sigut la retòrica de l'estadística i la probabilitat la que ha servit de figura gairebé fetitxe.*

Sinfines pren el títol de la peça que centra la mostra, un gran mural que recorre tota l'amplada del mur principal. Mendizabal ha treballat amb diversos rotlles de paper "sensefi" de diferents colors, els que s'utilitzen com a fons neutres per a la fotografia d'estudi. Retallats i superposats en diferents capes, havent alterat l'eix del que seria el seu ús habitual, es generen composicions que ens podrien remetre a abstraccions geomètriques. El que Mendizabal posa en evidència amb aquest exercici és la intercanviabilitat de cada composició. Cada hipèrbole, cada corba dibuixada o retallada no és permanent, sembla poder ser desplaçada, substituïda, si canviem l'ordre i movem els rotllos de cada "sensefi".

Un modus operandi semblant és el que es fa servir a la sèrie de collages *Parabel*. A través de seccions per talls i superposicions de dos papers fotogràfics que interrompen la continuïtat de la imatge d'una ja obsoleta eina de delineació, es trenca el patró formal per fer aparèixer composicions parabòliques de caràcter aleatori. Noves formes sense continuïtat, interrompudes i sense sentit.

Les superposicions són també la base de les escultures de la sèrie *Diagramas de dispersión (scatterplot)*. En aquestes, retalls impresos d'imatges vàries (multituds, fums d'explosions,...) es combinen amb cristalls i miralls uns sobre l'altre, de manera que el subjecte de cada composició es fa confús, es fa difícil visualitzar-lo. No només pel propi assemblatge de les capes sinó també, encara més, per la pròpia interferència d'allò reflectit sobre les zones especulars en elles. Pel títol, Mendizabal ha apostat per termes o eines pròpies de la matemàtica. De la mateixa manera que se sol interpretar en aquests gràfics estadístics, en les escultures de Mendizabal, és també la mescla de relacions simples entre variables que es fa visualment evident com a patrons superposats.

En contraposició a aquesta "dispersió" trobem les petites escultures de la sèrie *Condensar*. Realitzades amb cadenes metàl·liques industrials i brides de plàstic, es tracta d'obres denses, nuclears, masses informes, tancades, lligades, que van en contra de la suposada mobilitat d'una cadena d'una linealitat o seqüència gràfica o lingüística. Si en les obres anteriors es fa referència a allò cartesià dels gràfics matemàtics, aquí es trenca aquest esquema per retornar-nos a un espai més caòtic i més orgànic.

En qualsevol cas, a *Sinfines*, Mendizabal incideix en la idea que, en general, cap de les preteses formes de representar un "sensefi" de dades, imaginaris i contextos diversos, aconsegueix explicar-los amb la deguda eficàcia.

(*) Fragment de l'entrevista que es publicarà en el número de desembre de la revista *White paper by*.

PROJECTESD
T 934 881 360 F 934 881 360
INFO@PROJECTESD.COM
WWW.PROJECTESD.COM
PASSATGE MERCADER, 8 BAIXOS 1
08008 BARCELONA

CATALÀ

Asier Mendizabal (Ordizia, 1973) viu i treballa entre Bilbao i Estocolm on és professor al Royal Institute of Art. Ha exposat individualment en institucions com el MACBA, Barcelona; Museo Reina Sofía, Madrid; Culturgest, Lisboa; Raven Row, Londres; Galerie Miroslav Kraljevic, Zagreb, Croàcia; Hordaland Kunstsenter, Bergen; Museo San Telmo, Donostia-San Sebastián; Zarigüeya/Alabado contemporáneo, Quito. Ha participat en exposicions col·lectives com *Chacun a son goût* y *El arte y el espacio*, Museo Guggenheim, Bilbao; *A Singular Form*, Secession, Viena; *Whose Subject am I?*, Kunstverein Düsseldorf; *Scenarios about Europe*, GFZK, Leipzig, *In the First Circle*, Fundació Tapies, Barcelona; *Às Artes, Cidadãos*, Museu Serralves, Porto; *Després de la notícia*, en CCCB, Barcelona. Destaquem la seva participació a Manifesta 5, la 54ª Bial de Venècia (ILLUMInazioni – ILLUMInations, comissariada por Bice Curiger), la 31ª Bial de São Paulo; la EVA International 2014, Limerick, Irlanda; Bial de Taipei 2002 i Bucharest Biennale 4, Bucarest.

Obra en col·leccions: Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (MNCARS), Madrid; MACBA, Barcelona; ARTIUM, Vitoria; Centro Galego de Arte Contemporanea (CGAC), Santiago de Compostela; Museo Guggenheim Bilbao; Museo de San Telmo, San Sebastián; Colección Meana-Larucea, Madrid; Fundación Iberdrola, Madrid; Colección Banco de España, Madrid; Col·lecció Banc de Sabadell, Barcelona; Fundació "La Caixa", Barcelona; Comunidad de Madrid, Madrid; Fondation Kadist, París; Frac des Pays de la Loire, Carquefou; Julia Stoschek collection, Düsseldorf; Schröder Collection, Berlin, entre altres.

Per a més informació: Sílvia Dauder, sd@projectesd.com